

VARFÖR INTE HUNDLICENS?

KOMPETENSKRAVEN växer inom alla områden. Knappast något får man göra utan att ha dokumenterat sin förmåga att bemästra de verksamheter man vill ägna sig åt. På två områden florerar emellertid okunnigheten vilt och på ett sätt som skapar lidande för levande varelser. Det ena området är barnvården, det andra är hundvården. Barn och hundar får plågas kroppsligt och själsligt avsevärt utan att ingripande är möjligt.

Beträffande barn, så torde väl inte någon mer anmärkningsvärd förbättring vara att vänta, så länge äga accepteras som uppfostringsmedel av mer än halva svenska folket.

Framstegen beträffande hundvården har varit snabbare — ibland tycker man att en försiktig optimism är berättigad. Ett av de större framstegen ligger i mottot för brukshundsklubbens regler: »Där våldet tar vid slutar dressyren». Andra framsteg: Man börjar intressera sig för om hunden hänger i en liten kort kedja vid sin koja eller om den har en hundvärdig rastgård. Inom vissa bostadsområden har man t o m

rastgårdar med träd för områdets hundar. Men missförhållandena inom hundhållningen är legio och otaliga de tragedier som utspelas på grund av bristande kunnighet om vad det innebär att ha en fyrbent familjemedlem.

TANKE **streck**

DET ÄR NAGOT galet i detta att vem som helst får skaffa hund utan några restriktioner. Det omdömeslösa inköpet av hund är en av välståndets avigsidor, som vi dagligen möter. Folk köper hund i färg med bilen, pälsen eller den äkta mattan utan att tänka på att den faller här rent förskräckligt 2 gånger om året, att den kanske är så stor att den skymmer TV-bilden, att den stundom kräks på äkta mattan o s v, o s v. Man skaffar hunden nästan lika lättsinnigt som man sätter barn till världen. Man upptäcker snart att barnen inte orkar sköta hunden. Inte man själv heller.

Är det då en hund av blandras, avlivas den, och allt är gott och väl. Är det ett rasdjur, som man betalat tusen kronor för, vill man gärna ha igen åtminstone vad man lagt ut. Och så är rulljangsen i gång. En hund kan på så vis få passera 4—5 ägare, och det finns faktiskt hundar som — liksom en del människor — är så pass torftiga och flacka till sin personlighet, att de inte berörs nämnvärt av att byta husse, matte och hemmiljö. Men de flesta hundar binder sig starkt vid sitt husbondefolk och sörjer vid ett miljöbyte lika djupt som ett barn, som förlorar föräldrar och hem.

JAG FRAGAR MIG för övrigt ofta om det är riktigt, att ge efter för barnens kanske rätt ytliga »djurvänlighet» och ge dem hund eller katt med därtill hörande förpliktelser just i den ålder, då pojkar och flickor bör söka sig ut bland kamrater och lossa något på bindningen till hemmet.

Förpliktelserna mot djuret kan bli ett hinder i kontakten med andra ungdomar. Utom i de fall, då det gäller engagemang i någon hundsportklubb, där hunden i stället blir ett kontaktmedel ung-

domar emellan. Då bortfaller naturligtvis invändningarna. Att en hund också kan bli en betydande trygghetsfaktor för ett ängsligt barn har man ofta sett — men detta endast under förutsättning att barnet inte belastas med påtvingade vårdplikter.

Någon form av restriktioner vore behövlig för sanering av den för närvarande alltför okontrollerat florerande hundhållningen — om man så vill en familjeplanering, omfattande även de fyrbenta.

HUR VORE DET med någon form av licensförfarande för alla nya hundägare genom t ex behovsprövning, kunskapsprov eller papper på genomgången kurs i vård, fostran och lagbestämmelser gällande hundhållning?

En eloge vill jag i detta sammanhang ge de utmärkta programmen om hundar och hundvård i TV, som med visserligen glesa mellanrum givits men som förvisso varit till glädje och nytta för såväl hundägare som hunden och säkert även för den del av allmänheten som inte är hundägare.

Inga-Greta Agrell.